

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 716

гр. Варна, 21.02.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Диана Д. Митева

Членове: Цвета Павлова
Пламен Ат. Атанасов

като разгледа докладваното от Пламен Ат. Атанасов Въззивно частно гражданско дело № 20223100500300 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда чл.274, ал.1, т.2 от ГПК.

Образувано е по частна жалба от “Хоспис-Свети Пантелеймон“ ЕООД, с ЕИК 204464651, със седалище и адрес на управление: гр.Варна, ул.“Оборище“ №36, ет.5, ап.56, представлявано от Ивелина Николаева Неделчева, чрез адв.А.Н. със съдебен адрес: гр.Варна, бул.”Сливница” №201, тяло ”А”, ет.1, офис, против Определение №8382 от 07.12.2021г. постановено по гр.д. №16432/2021г. на РС Варна, с което е допуснато обезпечение на предявеният от М. В. АЛ., с ЕГН *****, с адрес: гр.В., ж.к.”Ч.”, бл.*, вх.*, ет.*, ап.*, иск с правно основание чл.415, ал.1, т.1 от ГПК вр. с чл.232 от ЗЗД за приемане за установено, че ответното дружество дължи на ищцата сумата от 460 евро, представляваща незаплатена наемна цена за периода от м.август 2018г. до м.март 2019г., дължима по Договор за наем на недвижим имот от 09.02.2017г. и Анекс от 28.02.2018г., ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от датата на депозиране на заявлението в съда-16.08.2021г. до окончателното изплащане на задължението, за която сума е издадена Заповед №4222/18.08.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК по ч.гр.д.№11875/2021г. по описа на РС Варна, чрез на налагане обезпечителна мярка “Запор върху наличните парични вземания по банкова сметка на длъжника в ”Юробанк България“ АД с IBAN *****, до достигане размера на обезпеченото вземане.

В жалбата се излагат доводи за необоснованост, неправилност и незаконосъобразност на атакуваният съдебен акт, като се сочи относима съдебна практика. Поддържа се, че при допускане на обезпечението е нарушен чл.393 от ГПК, тъй като ответникът е лечебно заведение по чл.5, ал.1 от ЗЛЗ. Твърди се, че допуснатото обезпечение няма за цел да защити и съхрани застрашеното материално право, а да създаде затруднение в дейността на ответника в отношенията му с банките и разплащане на

текущите му задължения. Ето защо се поддържа, че допуснато обезпечение е в огромна степен принуда за ответника да признае изцяло неоснователна и недоказана претенция, респективно да плати за да не допусне затруднение в дейността на дружеството. Сочи се, че доказателствената тежест за финансовото състояние на ответника пада върху ищеца, като по делото липсват представени доказателства в тази посока, а именно че финансовото състояние на ответното дружество предполага невъзможност да плати дължимото по евентуално осъдително решение. Оспорва се наличието на вероятната основателност на иска, като се поддържа, че липсват представени от молителя писмени доказателства с обвързваща за страните материална сила или парична гаранция. Твърди се, че липсва обезпечителна нужда, доколкото ищецът не е установил неправомерно създаване на пречки от ответника за реализиране на спорното материално право, преди постановяване на окончателното решение, съответно затруднение при реализирането на правните последици от същото. Сочи се, че единственият факт по делото е, че ответното дружество отрича претенцията за обезщетение за ползване без правно основание на дворно място, което обаче не може да обоснове обезпечителна нужда. Претендира се отмяна на допуснатата обезпечителна мярка.

Ответната страна по жалбата не е депозирала отговор.

Съдът, след като обсъди доводите на страните във връзка с обжалваният съдебен акт и прецени доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

Частната жалба е допустима, тъй като е подадена в срок от надлежна страна, против подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество частната жалба, се явява неоснователна, като съображенията за това, са следните:

Производство по гр.д.№11875/2021г. по описа на РС Варна е образувано по предявен от М. В. АЛ. иск с правно основание чл.415, ал.1, т.1 от ГПК вр. с чл.232 от ЗЗД за приемане за установено, че “Хоспис-Свети Пантелеймон“ ЕООД □ дължи сумата от 460 евро, представляваща наемна цена за периода от м.август 2018г. до м.март 2019г., по Договор за наем от 09.02.2017г. и Анекс от 28.02.2018г., за която сума е издадена Заповед №4222/18.08.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК по ч.гр.д.№11875/2021г. по описа на РС Варна.

В исковата и уточняващата молби са изложени твърдения, че между страните е сключен горепосоченият договор за наем, чиито срок е удължен с анекс, като същият е действал през периода 01.03.2018г.-28.02.2019г. Сочи се, че наемателят-ответник не е заплатил пълният размер на наемната цена, като за процесният период се дължи общо сумата от 460 евро.

В подкрепа на горните твърдения, са представени Договор за наем от 09.02.2017г. и с Анекс от 28.02.2018г., които носят подпис на представител на ответника и чиято доказателствена стойност понастоящем не е оспорена.

При така изложените фактически твърдения и ангажирани доказателства, се налага извод за допустимост на предявеният иск, като с

оглед неговият осъдителен характер, процесната обезпечителна мярка-запор на парични вземания, се явява подходяща, защото е насочена към запазване в патримониума на длъжника на парични средства, който евентуално в последствие да бъдат осребрени.

На първо място следва да се има предвид, че доводите на ответникът за допуснато нарушение от първоинстанционният съд на разпоредбата на чл.393 от ГПК, са напълно несъстоятелни и голословни, доколкото чл.5 ал.1 от ЗЛЗ касае лечебни центрове и заведения създадени от Държавата, сред които ответното дружество категорично не попада.

Неоснователни са оплакванията на жалбоподателя за неустановеност на вероятната основателност на иска, която предвид ранния етап на спора, следва да се преценява на база наличните доказателства и твърденията на страните. В случая развитите от ищеца твърдения, съответно представените в тяхна подкрепа доказателства, попадат в хипотезата на виновно неизпълнение на задължение по договор за наем. От ангажираните доказателства, носещи подпис на представител на ответната страна, т.е. обвързващи я с материална доказателствена сила, се установява твърдяната от ищеца облигационна обвързаност. Предвид отрицателният характер на твърдението за неизпълнение на договорно задължение, тежестта за оборване на този факт, се носи от ответника, който до този момент не е изложил твърдения или представил доказателства за срочно и точно изпълнение на задължението за заплащане на наемна цена. В тази връзка ирелевантно за спора, се явява обективизираното в жалбата оспорване на претенция за обезщетение за ползване без правно основание на дворно място, което оспорване няма касателство с иска предмет на делото.

Относно доводите за липса на обезпечителна нужда, следва да се има предвид, че в разглежданият казус, същата се презюмира с оглед твърдяното неизпълнение от страна на ответника на произтичащо от договор парично задължение, което той или не може, или не желае доброволно да погаси. В този смисъл не ищецът носи тежестта да докаже, че ответникът е неплатежоспособен /в широкия смисъл на думата/, а последният следва да установи, че липсва основание за плащане. Тук е мястото да се отбележи, че аргументите на ответника са вътрешно противоречиви, тъй като от една страна, се сочи затруднение в резултат от запора на дейността дружеството в отношенията му с банките при разплащане на текущи задължения /т.е. недостатъчна финансова наличност/, от друга страна се поддържа, че не са налице трудности за реализиране на правните последици от евентуално позитивно за ищеца решение.

В контекста на изложеното неоснователни се явяват и доводите на жалбоподателя, че допуснатото обезпечение в размер от 460 евро, е в огромна степен принуда за признание на една изцяло неоснователна и недоказана претенция в същия размер, респективно принуда за плащане, за да не се допусне затруднение в дейността на дружеството.

В заключение настоящият състав на съдът, намира, че атакуваното определение, с което е допуснатото обезпечение на висящ иск, е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение №8382/07.12.2021г. постановено по гр.д.№16432/2021г. по описа на РС Варна.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____